

ἡκεῖ! (γκρεμοτσακίσου κ' ἔλα ἐδῶ-πήγαινε ἐκεῖ)
Αἰτωλ. Ν' ἀρατιστῆς ἀπὸ τὰ μάτια μου! Κορινθ. Τρίκ. κ.ά.
Ἀρατιστῆς ἀπονδῶ! Ἀδριανούπ. Συνών. γκρεμίζομαι,
γκρεμοτσακίζομαι, ξεκουμπίζομαι, τσακίζομαι.

ἀρατίλα ἢ, Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ. Φιλίππουπ.) Θράκ.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀρατίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίλα, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,248 καὶ 251.

Εὐχρηστος ἢ λ. μόνον ἀντὶ τῆς προστ. ἀρατίσου τοῦ ρ.
ἀρατίζω εἰς δῆλωσιν ἀποστροφῆς, οἶον: ἀρατίλα! Συνών.
γκρεμίσου! ξεκουμπίσου! ὅς τὸ διάβολο!

ἀράτισμα τό, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρατίζω.

Ἡ ἀτακτος φυγή, ὁ ἐξαφανισμός.

ἄρατος ἐπίθ. Ἀνδρ. Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ.) Βιθυν.
Ζάκ. Κεφάλλ. Κύπρ. Μακεδ. (Καβάλλ.) Μέγαρ. Μῆλ.
Παξ. Πελοπν. (Αἴγ. Ἀνδρίτσ. Ἀνδρουῖς. Ἀράχ. Ἀρκαδ.
Δημητσάν. Καλάβρυτ. Κλουτσίνοχ. Κορίνθ. Λακων. Λάστ.
Λεβέτσ. Μάν. Μεσσ. Μῆλ. Πάτρ. Σουδεν. Τρίκκ.) Προπ.
(Κύζ.) κ.ά. ἄρατους Μακεδ. (Σισάν. κ.ά.) ἄρετος Σύμ.

Ἐκ τῆς προστ. ἄρατε τοῦ ἀρχ. ρ. αἶρω, ἡ ὁποία
ἀκούεται ἐν τῇ φρ. τῶν Ψαλμ. 23,7 «ἄρατε πύλας οἱ
ἄρχοντες ὑμῶν καὶ ἐπάρθητε, πύλαι αἰώνιοι, καὶ εἰσελεύ-
σεται ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης». Ταύτην κατὰ τὰ ἀπόκρυφα
εὐαγγέλια ἐφώνησαν οἱ ἄγγελοι πρὸς τοὺς διαβόλους διὰ
νὰ ἀνοίξουν τὰς πύλας τοῦ Ἄδου καὶ εἰσέλθῃ ὁ κατελθὼν
εἰς αὐτὸν Ἰησοῦς. Ἐνεκα τούτου κατὰ τὰ ἐγκαίνια ἐκκλη-
σίας, ὅταν ὁ ἐπίσκοπος μετ' ὅλης τῆς ἱερατικῆς ἀκολου-
θίας καὶ τοῦ λαοῦ μετὰ τριπλὴν περὶ τὸν ναὸν περιφορὰν
φθάσῃ πρὸ τῶν κεκλεισμένων θυρῶν αὐτοῦ, εἰς τῶν ἱερέων
ἀναφωνεῖ τὴν εἰρημένην ψαλμικὴν ρῆσιν, ὁ δὲ ἐντὸς
κεκλεισμένος ἱερεὺς, ὁ ὑποκρινόμενος τὸν διάβολον, ἐρωτᾷ
«τίς ἐστὶν οὗτος ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης;» Ἀντιφωνοῦντος
δὲ τοῦ ἔξωθεν ἀρχιερέως «Κύριος τῶν δυνάμεων, αὐτὸς
ἐστὶν ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης» ἀνοίγει οὗτος ἔσωθεν τὴν
θύραν καὶ τρέπεται εἰς φυγὴν ἐξαφανιζόμενος καὶ ἀφίνων
ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον, φεύγων δὲ εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ
«ἄρατε πύλας» ἀπεκλήθη καὶ αὐτὸς ἄρατος καθὼς καὶ
πάντες οἱ ἀτάκτως καὶ προτροπάδην φεύγοντες. Κατὰ τὸ
ἄρατος ἐκανονίσθη καὶ τὸ πύλας μετασχηματισθὲν εἰς
πύλατος (ἰδ. κατωτ.) Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,363 καὶ ΓΧα-
τζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 7 (1910/11) 41. Τὸ πύλα-
τος μόνον ἐν συνεκφ. μετὰ τοῦ ἄρατος λεγόμενον ἔγινε
κατόπιν ἀπύλατος προσλαβὼν α προθετικὸν κατὰ τὸ
ἄρατος, εἴτα δὲ καὶ πύρατος διὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογ.
καὶ πέλατος διὰ τὸ ἄρετος.

1) Ὁ ταχέως φεύγων καὶ ἐξαφανιζόμενος, ἄφαντος.
Ἐν τῇ σημ. ταύτῃ τὸ ἐπίθ. συνεχφέρεται πολλάκις μετὰ
τοῦ πύλατος ἀσυνδέτως ἢ μετὰ τοῦ καί, τὸ ὁποῖον οὐδε-
μίαν σημ. ἔχει ἰδιαιτέραν, λέγεται δὲ τὸ ἄρατος πύλατος
ἀπλῶς διὰ τὸ «ἄρατε πύλας» ὡς ἴσον σημασιολογικῶς
πρὸς τὸ ἀπλοῦν ἄρατος ἐνθ' ἄν.: Ἔγινε ἄρατος πολλαχ.
Ἔγινε ἄρατος πύλατος Μεσσ. Πάτρ. κ.ά. Ἔγινε ἄρατος
κι ἀπύλατος Μάν. Ἀρατος καὶ πύρατος Βιθυν. Ἔγινε ἄρατη
πύρατη - ἄρατο πύρατο Ἀρκαδ. κ.ά. Ἀπόπαρέ τον καὶ θὰ
γενῇ ἄρατος Ἀρκαδ. Ἀρπαξε τὸ φαεῖ κ' ἔγινε ἄρατος ἀπὸ τὸ
τρεχιό Μῆλ. Χαθήκανε ὅλοι κι ἄρατοι γενῆκαν Ἀνδρίτσ.
Ἀρατος ἔγινε ἀπομπροστά μου Δημητσάν. Ὅσο νὰ κατέβῃ
ὁ βασιλεὺς κάτου νὰ διῇ, αὐτὸς πῆρε τὴ σκάλα του καὶ τὸν
πεθαμένο ἀπάνου καὶ τὸ πάλλωμα κι ἄρατος (ἐκ παραμυθ.)
Βιθυν. || Φρ. Ἔγινε ἄρατος, καπνὸς καὶ μαρουτί (ἐξηφα-
νίσθη τάχιστα ὡς ὁ καπνὸς καὶ ἡ ἀναφλεγόμενη πυρῆτις)

Ἀνδρίτσ. Ἐφυνγε ἄρατος Κλουτσίνοχ. Ἐφ'κιν ἄρατους,
καπνὸς, ἀντάρρα Σισάν. Πάει ἄρατος Κεφάλλ. Ἀρατος νὰ
γίνης! (ἀρὰ) Λακων. Κάτσε, μωρὲ ἄρατε, μὴ μὲ πειρά-
ζης! (ἔ, ποῦ νὰ γίνης ἄρατος! κατὰ βραχυλ.) Παξ. Συνών.
ἀμολόγητος Α 4, ἄμορος (Ι) 1, ἀνάερος Α 1 β, ἀνά-
κουστος 1 γ, ἀνεμοκάπνιστος, ἀνεφταόρατος,
ἀνῆλξος 2, ἄφαντος, τρεῖς ἄρατος. β) Ἀόρατος
Κεφάλλ.: Ἀρατε Θεέ! (ἐπιφών. ἀγανακτήσεως). 2) Ὁ μὴ
κατορθῶνων τι, ἄπρακτος Κύπρ.: Ἐστράφηκεν πίσω ἄρα-
τος. Ἐπῆεν, μὰ ἔν ἐπούλησεν τίποτε τὸ ἔφυνε ἄρατος. 3) Ὁ
ἐν ἀταξίᾳ εὐρισκόμενος, ὁ συμπεφυρμένος (καθὼς οἱ δαί-
μονες τοῦ Ἄδου ἀκούσαντες τὸ «ἄρατε πύλας» συνεφύρ-
θησαν φεύγοντες ἀτάκτως) Σύμ.: Ἀρατοι πέλατοι καοῦδαι
(φύρδην μίγδην κάθονται). 4) Τὸ οὐδ. ἐπιρρηματ., ταχέως
Μακεδ. (Σισάν.): Ἀρατου νὰ πάς - νὰ ῥθῇς. Συνών.
γρήγορα.

***ἀράχνα** ἢ, ῥάχλα Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀραχνιάζω.

Εὐρωτίαις. Συνών. μούχλιασμα.

ἀραχνάδα ἢ, Μακεδ. ῥαχνάδα Λευκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράχνη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άδα (Ι).

1) Ὁ ἰστός τῆς ἀράχνης Λευκ.: Ἄσμ.

Ἐπιασα μούχλα ἀπὸ τῇ γῇ, ῥαχνάδα ἀπὸ τὸ χῶμα.

Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράχνη 2. 2) Εὐρὼς Μακεδ.: Μαν-
ράδα κι ἀραχνάδα. Συνών. ἀράχνη 3, μούχλα.

ἀραχναίνω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράχνη.

1) Πληροῦμαι ὑπὸ ἰστών ἀράχνης. 2) Μεταφ. κατε-
ρειποῦμαι, καταρρέω, ἐπὶ σωματικῆς καταπτώσεως καὶ
ἀσχημίας: Ἄσμ.

Οἱ ἄσπροι μαῦροι γίνονται κ' οἱ ροδινοὶ χλομαίνου

κ' οἱ τριανταφυλλομάγουλοι μαυρίζουν καὶ ἀραχναίνου

Πβ. ἀραχνιάζω, ἀραχνίζω.

ἀραχνένιος ἐπίθ. ΑΠροβελ. Ποιήμ. 1,321 LRoussel
Grammaire 335 — Λεξ. Βλαστ. ἀραχλένιος Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράχνη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ένιος.

Λεπτὸς ὡς ἰστός ἀράχνης, ἐπὶ ὑφάσματος ἀραχνοῦφοῦς
ἐνθ' ἄν.: Παννὶ ἀραχλένιον Σάμ. || Ποίημ.

Τοῦ χάιδευε μὲ τὸ χεράκι | τὸ κάτασπρο καὶ ἀλαφρὸ

τὸ μέτωπό του τὸ ὑγρὸ | μὲ τ' ἀραχνένιο μαντηλάκι

ΑΠροβελ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράχνη 3.

ἀραχνερός ἐπίθ. ΓΒλαχογιάν. Λόγοι κι ἀντίλογ. 126.
— Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράχνη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ερός.

Ὁ πλήρης ἰστών ἀράχνης: Μέσα μου δὲν εἶχε μείνει
τίποτε ποῦ νὰ νὰ μὲ προσκαλῇ σ' αὐτὸν τὸν τόπο τὸν ἀραχνερό.
Συνών. ἀραχνιαστός 1.

ἀράχνη ἢ, κοιν. ἀράχ' Τῆν. κ.ά. ἀράχ' Λέσβ. κ.ά.
ἀράγνη Πελοπν. (Λεντεκ.) ἀράχλη Πελοπν. (Λάστ.) ἀράχνα
Εὐβ. (Κάρυστ.) Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κερασ. Σάντ.
Τραπ.) Τσακων. ἀράχλα Σάμ. ἀράνα Πόντ. (Ἄμισ.)
ῥάχνη Μακεδ. (Καστορ.) Πελοπν. (Λεντεκ.) ῥάχνα Πόντ.
(Ἄμισ.) ῥάχνα Πόντ. (Ὁφ.) ῥάχλα Σάμ. Στερελλ. (Παρ-
νασσ.) ἄρανος ὁ, Κρήτ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀράχνη. Ὁ τύπ. ἄρανος ἐκ τοῦ μετα-
βατικοῦ ἄμαρτ. ἀραγνος < ἀράγνη.

1) Τὰ εἶδη τῆς τάξεως τῶν ἀραχνῶν (arachnoides), ἡ δὲ (α) Αἱ τῶν ἀρχαίων ὑφαίνουσαι οἰκία καὶ ἀράχνη ἢ tagenaria ἢ agelena τοῦ γένους lycosa καὶ τὸ phalangium parietinum κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. φ. Σάντ. Τραπ.): Τ' ἀράχνας τὸ παννὶν Τραπ. || Παροιμ. Βγάλε τὴν ἀράχνη ἀπὸ τοῦ σπίτι σου γιὰ νὰ μὴ σὲ βάλῃ ἐκείνη ἔξω (ἐπὶ τοῦ ἀδιαφοροῦντος διὰ τὰ ἴδια συμπεριφέροντα καὶ βλαπτομένου) ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 41,39. ἀράχνη ἦσυχᾶ ἦσυχᾶ ἀπλώνει τὰ παννὰ τῆς αὐτόθ. 93,19. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνυφαντάκος. (β) Αἱ μὴ ὑφαίνουσαι ἀράχνη τῶν ἀγρῶν, ὡς ἡ attus scenicus καὶ galeodus arachnoides καὶ τὸ phalangium crista πολλαχ. Συνών. ὄφθαλμος, ρωγαλίδα, ρώγαλος, ρωγιά, σφαλλάγγι, ἀντισαρος. β) Μετων. λεπτοφυῆς, ἰσχνὸς Πόντ. (Κερασ.) 2) Ὁ ἰστός τῆς ἀράχνης, ἀράχνιον, συνήθως κατὰ πλῆθ. κοιν.: Γέμισαν οἱ τοῖχοι ἀράχνες. Σπίτι γεμάτο ἀπὸ ἀράχνες κοιν. Νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ πιάσῃ ἀράχνες τὸ σπίτι του! (νὰ ἐρημωθῇ! Ἀρά) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) || Φρ. Ἐπιάσε ἀράχνες (ἐπὶ πράγματος μὴ χρησιμοποιομένου) σὴνθ. || Ἄσμ.

Ὁ Ἐρωτας ἀνυφαντὴς μὲ πανουργιὰ ἐγίνη, ἀράχνη ἔστησε ψηλὰ καὶ πιάστηκα σ' ἐκείνη Πελοπν. (Ἀργ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνυφανταρεῖς 3, ἔτι δὲ ἀραχνάδα 1, ἀραχνιά (I) 1, ἀράχνιασμα 2, ἀραχνοπάννι, ἀραχνοῦδᾶσμαν. 3) Εὐρὺς Στερελλ. (Παρνασσ.): Ἐπιάσι ῥάχλα τοῦ τυρί-τοῦ ψουμί κττ. Συνών. ἀραχνάδα 2, μούχλα. 4) Ἡ αἰθάλη τῆς καπνοδόχου Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἀραχνιά (I) 2, καπνιά. 5) Καπνὸς Κρήτ.: Φρ. Ἀρανὸς ἐγίνηκε (ἐγίνεν ἀφαντος). || Ἄσμ. Ἀρανὸς ἐγενήκανε οἱ κωπελλίς γιὰ μένα καὶ δὲ θωροῦ δὲ γράμματα ἀπὸ ἡμῶν μαθημένα. [*]

ἀραχνιά ἡ, (I) Θεσσ. (Ζαγορ.) Ἰων. (Κρήν.) Μύκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Δημητσάν.) Τήν. κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. ῥαχνιά Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σαρεκκλ. Σκοπ.) Προπ. (Ἀρτάκ.) κ.ά. — Λεξ. Βυζ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράχνη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ ἰστός τῆς ἀράχνης ἔνθ' ἄν.: Γέμισε τὸ σπίτι μας ῥαχνιές Σαρεκκλ. || Φρ. Δὲν ἔκαμε ἀραχνιά (δὲν ἔκαμε τίποτε. Ἡ μεταφ. ἐκ τῆς μεγάλης λεπτότητος τοῦ μόλις ὄρατοῦ ἰστοῦ τῆς ἀράχνης) Τήν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράχνη 2.

2) Αἰθάλη Θράκ. (Σκοπ.): Κόλλ'σε ἡ ῥαχνιά τῆς ἀφ-τρίας. Συνών. ἀράχνη 4, καπνιά.

ἀραχνιά ἡ, (II) Μακεδ. Μύκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά. ῥαχνιά Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραχνος.

1) Δυστυχία, συμφορὰ ἔνθ' ἄν.: Φρ. Ἀραχνιά μου καὶ σκοτεινιά μου! (ἐπὶ μεγάλῃς συμφορᾷς) Ἀρκαδ. Τὸν φω-τίζει ἡ ἀραχνιά του (τὸν ἐξωθεῖ ἡ δυστυχία του νὰ κάμῃ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο) Μύκ. Συνών. συμφορὰ. 2) Πενία Μακεδ. (Καστορ.): Ἄσμ.

Κοίταξε τὰ παρτάλια σου | ψῖχα καὶ τὴ ῥαχνιά σου. Συνών. φτώχεια.

ἀραχνιάζω κοιν. ἀραχνιάζου βόρ. ιδιώμ. ἀραχνιάζω Πελοπν. (Ἡλ.) ἀραχλιάζω Αἰγιν. Θεσσ. (Βόλ.) Πελοπν. (Κυνουρ. Λάστ. Τριφυλ.) κ.ά. ἀραχλιάζου Σάμ. ῥαχνιάζω Ἡπ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κωνπλ. Χίος κ.ά. ῥαχνιάζου Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Στρόπον.) Ἡπ. (Τζουμέρκ.) Μακεδ. (Νιγρίτ. Σιάτ.) Σάμ. ῥαχλιάζω Πελοπν. (Γορτυν.) ῥαχλιάζου Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ἡπ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Παρνασσ.) κ.ά. ἀραχνιά Κρήτ. Μέσ. ἀραχνιάζομαι Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράχνη. Περί τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ περισπωμένου τύπ. ἀραχνιά παρὰ τὸ ἀραχνιάζω ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,272 κέξ.

Α) Ἀμτβ. 1) Πληροῦμαι ἀραχνίων κοιν.: Σὰν δὲν παστρεύῃς τοὺς τοίχους ἀραχνιάζου. Ἀράχνιασε τὸ σπίτι. Ἡ γωνιά εἶν' ἀραχνιασμένη κοιν. *Γαμήλια στέφανα . . . σκονισμένα, ἀραχνιασμένα, ὡς πένθιμα σύμβολα διαζευ-χθέντος ἀνδρογύνου» ΑΜωραϊτίδ. Διηγ. 3,18 || Παροιμ. Ἐρ'μα τὰ ῥοις, ἀραχνιασμένα ἄφ'οι τα (μὴ κίνει τὰ κακὰ καλῶς κείμενα) Λέσβ. || Ἄσμ.

Τρεῖς χρόνους τήνε πολεμοῦν στερεᾶς καὶ τοῦ πελάγους κ' οἱ πόρτες το' ἀραχνιασάνε καὶ τὰ κλειδιά σκουριᾶνα Κρήτ.

Καὶ κάνει τὰ σοκάκια καὶ χορθιοῦσι, τὰ δόλια παραθύρια καὶ ἀραχνιοῦσι (χορθιοῦσι=χορταριάζου, βγάζου χόρτα) αὐτόθ.

Ὁ νοῦς μου πάλι σήμερα δὲν εἶναι μετὰ μένα, μόν' εἶναι μέσ' ὅς τὰ σκοτεινὰ καὶ μέσ' ὅς τ' ἀραχνιασμένα Ἰων. (Κάτω Παναγ. Κρήν.)

Καλὴ μέρα ὅς τοῦ σπίτι σου τοῦ χαμηλουχτισμένου, ποῦ εἶν' ἀπέξου πράσινου καὶ μέσα ῥαχλιασμένου Σάμ.

Πῶς θὰ μὲ βάλουνε ὅς τὴ γῆ, ὅς ἀραχνιασμένον Ἀδῆ! (πβ. Ὁμ. κ 512 καὶ ψ 322 *Αἶδεω δόμον . . . εὐρῶεντα) Κρήτ.

Ἀ δὰς ὅς τὴ Κρήτη, Κρητικεῖα, νὰ ἔχῃς ἐσὺ τὸ κρῖμα, γιὰτὶ θελὰ ῥθης νὰ μὲ βρῇς σ' ἀραχλιασμένο μνημα (ὡς ὁ Ἀδῆς οὕτω καὶ πάντα τὰ πρὸς αὐτὸν σχέσιν ἔχοντα μέρη, οἷον τάφος, μνημα, πλάκα τοῦ τάφου, ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ χῶμα τοῦ τάφου ὀνομάζονται ἐν τῇ δημοτικῇ ποιήσει ἀραχνιασμένα) Τριφυλ.

Μέσα ὅς τὴ γῆ ὅς τ' ἀραχνιασμένο μνημα Κρήτ.

Μένα μὲ λένε μαύρη γῆς καὶ ἀραχλιασμένη πλάκα ποῦ τρώ' τὲς νῆες, ποῦ τρώ' τοὺς νηούς, ποῦ τρώ' τὰ παλ- [ληκάρια

Κυνουρ.

Ἐγὼ εἶμαι ὁ γιὸς τῆς μαύρης γῆς τῆς ῥαχνιασμένης πέτρας Ἡπ. (Τζουμέρκ.)

Τ' ἀκούς ἰού, μαρ' μαύρη γῆ καὶ ἀραχνιασμένου χῶμα; Μακεδ. (Δεσπότ.)

Ἐτσι κ' ἐμὲ ἡ καρδοῦλλα μου μαυρίζει καὶ ἀραχνιάζει (ἐπὶ ἡθικῆς στενοχωρίας, ἐπὶ λύπῃς) Λευκ.

Ἀράχνιασ' ἡ καρδοῦλλα μου σὰν τοῦ Μαρτιοῦ τὸ χιόνι Πελοπν. (Βαμβακ.) — Ποίημ.

. . . Ἀραχνιασμέν' ἡ λύρα, ποῦ μοῦ 'ταν ἀδερφοποιτὴ καὶ ὁποῦ μ' ἐμέ' ὅς τὴ φτέρη ἀγκαλῆσμένη ἐπλάγαζε, τώρα θὰ μείνῃ στεῖρα καὶ ὅς τ' ἄψυχο κουφάρι τῆς θανά βογγάη τ' ἀγέρι

ΑΒαλαωρ. Ἔργα, 3,183. Συνών. φρ. γεμίζω - πιάνω ἀράχνης. β) Ἐρημοῦμαι, κατερεμποῦμαι, καταστρέφομαι πολλαχ.: Τὸ σπίτι τοῦ δεῖνα ἀράχνιασε Τριφυλ. Νὰ μοῦ τ' ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς ν' ἀραχνιάσῃ τὸ σπίτι σου! (ἀρά) Κρήτ.

γ) Μεταφ. ἐγκαταλείπομαι ὑπὸ πάντων, καταντῶ εἰς ἀθλιότητα, δυστυχῶ πολλαχ.: Φρ. Ἐ, ν' ἀραχνιασῇς! (ἀρά) Κρήτ. Ἐ, τὸν ἀραχνιασμένο! αὐτόθ. || Παροιμ.

Ὅποιος τὸν ὕπνο ἀγαπᾷ καὶ τὴν κρασοκανάτα γλήγορα τὰ στερίζεται τ' ἀραχλιασμένα νῆατα (τ. ἔ. τὰ νῆατα, τὰ ὅποια δυστυχῶν δὲν δύναται νὰ χαρῇ) Αἰγιν. || Ἄσμ.

Σπέρουν, θερίζουν τὸν καρπὸ τσαὶ μέν' ὁ κάμπος μαῦρος, ἔτσι το' ἐμένα μ' ἄφησε μαύρη τοῖ ἀραχνιασμένη

Ἰος Ἀράχνιασαν τὰ νῆατα του τὰ κοντυλογραμμένα

